

дѣдо Либенъ би промѣчалъ още дълго време ; но неговото „чувство“ са отказало да му са покорява и захванало да крука : нему са искало да вечера ; а Хаджи Генчо, както било извѣстно сѣкиму, нѣмалъ обичай да гощава своите гости съ вечеря.

— Знаете ли, Хаджи, и ти, Хаджийко, защо сѣмъ дошѣлъ ? попиталъ той.

— За каквото си дошѣлъ, ти щешъ да ни кажешъ ; а ние ще да послушаме, рѣкле щастливите домочадци съ единъ гласъ.

— Вие знаете ли, че азъ имамъ неженъ синъ ?

— Знаеме, знаеме, байо Либене ! време е вече да го ожените и да го задомите, — това е християнска джамностъ.

— А знаете ли още, че вие имате момиченце ?

— Знаеме, какъ да не знаеме !

— И така, на моятъ синъ са харесва